Primer Llibret de Faulas

de Felip Jacinto Sala.

La Ilustració Catalana

REVISTA QUINZENAL

Se publica á Barcelona 'ls días 15 y últim de cada mes, en números de 16 planas á tres columnas, ab profusió de grabats y en paper excelent.

Los escriptors y artistas més reputats contribuhexen al enaltiment d' aquesta Ilustració, que pot figurar entre las primeras, tant per la bondat de sos treballs, com per la adopció constant dels millors procediments moderns, com per la varietat en la presentació de sa part artística.

Per major convenciment, se facilitan números de mostra.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

	ANY	SEMESTRE	TRIMESTRE
Espanya.	60 rals	32 rals	18 rals
Pahissos de la Unió Postal.	80 »	44 »	24 »
Cuba y Puerto-Rico, pagant en or.. . .	5 pesos forts	3 pesos forts	—
Filipinas, Mèjich y Riu de la Plata, en or. .	6 » »	3'50 » »	—

Números solts: 4 rals

Administració:

Gran Via, 220 — BARCELONA — Gran Via, 220

Telèfono: número 130

PRIMER

LLIBRET DE FAULAS

PRIMER

LLIBRET DE FAULAS

DE

FELIP JACINTO SALA

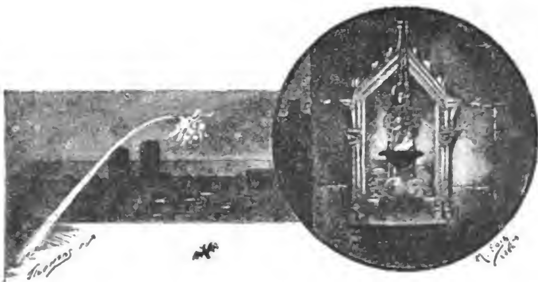

BARCELONA
LA ILUSTRACIÓ CATALANA
1888

Al egregi poeta Mossen Jacinto Verdaguer; son apassionat admirador

L'Autor

Barcelona: Estampa de F. Giró, Gran Vía, 212 bis.

LO COHET Y LA LLANTIA

—Enrera, enrera, minvada flama,—
á la humil Llantia deya 'l Cohet:
—aquí oblidada ningú t' esmenta,
y jo trob gloria per tot arreu.
Mentres que, feble y esmortuhida,
entorn projectas un cercle estret,
jo al cel m' enlayro y encench los núvols,
jo en trons esclato com lo llampech.
—Amáyna, amáyna tanta superbia,—
la veu d' un sabi li respongué:
—¿què val qu' als núvols ardit te llenses
y un instant brilles més resplandent,

si ets la joguina de vagarosos,
foch-foll qu' al náixer se desvaneix?
¿Quíns bens aportas que t' ennoblescan?
¿Què simbolisa ton dèbil ser?
Però la Llantia ¡pobreta Llantia!
¡quína sagrada missió cumpleix!
En trista cambra ò en santa ermita,
devant la fossa ò en lo taller,
estela casta qu' entre 'l misteri
vetlla la terra baixant del cel;
es la germana d' aquell que plora,
la dolsa ajuda de l' indigent,
es la companya del qui treballa,
es la esperansa del cor que creu.
Enfrèna, doncas, tas altivesas,
y jutja als altres més noblement.—

Llibres estèrils buyts d' ensenyansa,
que á sò de bombo també naixeu,
¡sou tant inútils com orgullosos,
imatge vera d' aquest Cohet!
Però vosaltras, obras hermosas,
hont á la ciencia la fè s' uneix,

faros modestos que ab llum serena
guiau al home camí del cel;
¡còm aconortan vostres raigs dolsos!
¡còm á la Llantia vos assembleu!

L' AVESTRUS Y L' ALIGA

L' Avestrús, trist animal,
curt d' enginy, y nú de galas,
pregá á l' Áliga caudal
li dés sas lleugeras alas
per poder volar ben alt.

L' Áliga atengué son prech;
y ell, en son febrós anhel,
Ícaro de soca-arrel,
fins cregué tocá' ab lo bech
lo gloriós llindar del cel.

¡Ilusions prompte frustradas!
A las primeras voladas
l' Avestrús caygué aplanat...
¡Ab plomas enmanllevadas
no s' hi vá á la eternitat!

LO POETA Y LA ABELLA

Tot recullint mel dolsa y dolsa poesía,
la Abella y lo Poeta en bell verger florit
corrían afanyosos al clarejar la aurora
trayent de las floretas cada hú son nèctar rich.

Llavors digué 'l Poeta:—¿Què tens que 't distingesca,
del vulgo dels insectes? ¿Quíns son los teus tresors?

—Mos raigs de mel flayrosos;—li respongué la Abella—
ma rahinosa cera y mon súbtil fibló.

La mel es ambrosía que ab grat sabor puríssim
la ardenta sèt apaga y calma 'l dolor greu;
la cera, convertida en lluminosa flama,
esquinsa las tenebras hont vulla que s' encen.

Obrera generosa, per ser útil als homes,
la vida entera passo junyida al dur treball,
y l' agulló que porto es la arma que 'm defensa
de tota má traydora que vol turbar ma pau.

—Donchs, vèus—clama 'l Poeta—ta sòrt es la sòrt meva;
tots dos la mateixa esma tenim, mosqueta d' or;
també jo mel destilo ab cántichs d' armonía,
ab cántichs que m' inspiran eixos vergers de flors.

Obrer de las ideas en clara llum ofego
l' error qu' en negres núvols enfosca l' esperit;
mon fibló es l' anatema que llenso contra 'l vici;
y tinch alas qu' enlayran ma pensa al infinit.

Si, donchs, consemblants prendas tenim y privilegis,
per Deu á un fí tant noble donats á grat sient,
cumplím missió tan santa. Ensemps, germana meva,
treballarèm desd' ara en la obra del Etern.—

Després d' aquell encontre las flors que 'ls escoltáren
ab més plaher los obren son cálzer olorós;
després d' aquell encontre, nuats ab tendres llassos,
Abellas y Poetas son com bessons de cor.

LAS DOS COPAS

—¿No son d' igual cristall eixas dos copas?—
me preguntá ma filla;
—¿per què, donchs, al polsarlas la una calla,
y la altra tan fort xiscla?
—Aquella es plena arran, y aquesta es buyda;
vet'aquí tot l' enigma.
Y las testas humanas ¡còm s' hi semblan!
—¿També son cristallinas?
—Nó, filla meva, nó; mes fan com ellas:
com més buydas, més xisclan.—

LA GALLINA PONEDORA

—Gallineta ponedora
¿per què consirosa 't planys?
—Per que un' ánima traydora
burla sempre mos afanys.
Y es un crim que 'm desespera;
quan escatayno ab més pit,
l' ou que fio á la panera
veig que se 'm fon tot seguit.
¡Quína sort tant malhaurada!
me n' han furtat prop de cent.

—Doncas un' altra vegada
pòrtat més discretament.
¿No dius que ton cor desitja
servá' 'l fruyt dels teus amors?
donchs no publiquis ta ditxa;
pòn y ofèga tos clamors.
Y si no emprens eixa ruta,
será etern lo teu esglay;
que la cobdicia es astuta,
y la enveja no dorm may.

No incorrèu en la flaquesa
d' eixa Gallina imprudent;
de vostra gloria ò riquesa
no 'n feu denteta á la gent.

LA DESTRAL Y 'L SANDALO

Si ab cops crudels al Sándalo aromátich
fereix la Destral,
ell, en revenja, generós li dona
son odor fragant.

Símil d' est arbre, la virtut cristiana
torna bé per mal.

LO NIN Y 'L GEGANT

Era un gegant: portava per gayato
en sa má dreta un arbre corpulent;
y, sens treva, corría valls y serras,
ab delit greu.

Tot d' una, lo detura en sa carrera,
un infantó d' ulls blaus y cabell d' or,
qui:—¿Ets molt fort?—li pregunta; y ell contesta:
—Duría un món.—

Y diu lo Nin:—¿Vencé may ta bravesa
altre poder més sobirá?—Nó; may.
—¿Y quína lley per ben obrar segueixes?
—Ma voluntat.

—Y en bé dels desvalguts ¿què has fet? ¿què 'ls donas?
—Lo qu' ells han fet per mí; no 'ls dono rès.
—¿No pensas que hi há un Deu que 't mira y jutja?
—¿Un Deu? no hi crech.

—Ta impietat y feresa m' extremeixen.....
¿Vols durme á coll, si tanta forsa tens,
y deixarme segur á l' altre marge
d' aquest torrent?—

L' atleta á tall de llástima se 'l mira;
mes, donant cumpliment á son desitx,
d' un grapat se 'l carrega dalt la espatlla,
y entra en lo riu.

¡Estrany succés! á cada pas que dona
creix la corrent, la riba 's va allunyant;
es més fondo l' abim, las onas braman
ab despit gran.

Y no es mentida, nó; l' Infant que porta,
suara lleuger, s' ha fet d' un pes enorm;
l' altiu gegant, ab feix de tanta carga,
se sent confós.....

Ja no pot més; rendit gira la testa,
y 'l Nin mirant, cercat de raigs divins,
regoneix á Jesús que just li deya:
—Sígas humil;

sígas humil y creu.—Y de soptada,
maravellós, d' allí desapareix;
y 'l marge 's va acostant; s' amansa la ona;
minva 'l torrent.

Desde tal fet, aquell gegant incrèdul,
vensut y arrepentit se feu piadós,
y passá eternament travers de l' aygua
los viatjadors.

Per que al bon Crist dugué demunt la espatlla,
y humil cumplí designes celestials,
l' nomenan Cristòfol, y l' Esglesia
lo té per sant.

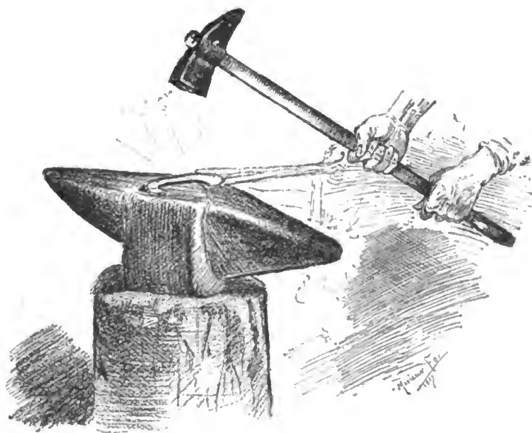
Quant la materia ò la ànima amortallan
malvats instints, innobles sentiments;
quant la fè falta, y la superbia sobra,
tot treball es inútil ¡ja ho veyeu!

Mes si l' amor y caritat nos guían;
si 's nodreix nostre cor d' afectes bons,
cada petjada qu' en la vida 's dona
llega al prohisme un benefici nou.

LO MIRALL Y 'L SABI

—Jo era ahí' un pobre cristall—
diu la lluna;—y lo treball
y la ombra ubaga del plom
m' han tornat en pur mirall,
hont hi fixa 'ls ulls tothom.

—La forsa del puliment
m' han fet espill de la gent,—
lo sabi modest li diu;
—las vetllas y 'l sofriment
son mas ombras d' argent-viu.—

LO MARTELL

Isqué del fons de la fornal encesa
un Ferro rohent,
y al sentirse batut demunt l' enclusa
deya al Martell:
—Malhaja 'l fort que sols imposa al feble
iníquas lleys;
malhaja 'l despotisme que 'm condempna
á durs torments.—
Mes ¡cosa rara! deslliurat lo Ferro
del jou aquell,

y en Martell transformat, com per prodigi,
¿sabeu què feu?
L' antich esclau se convertí en feréstech
tirá dels seus,
y avuy sobre l' enclusa está sens treva
mallant cruelment.

Falsos patriotas d' indomable geni
que contra tot domini us rebeleu
y quant sou al poder vexau lo poble:
vosaltres sou la imatge del Martell.

LA OMBRA Y LO FUM

—Jo 'l sagrat foch tinch per pare,—
diu enorgullit lo Fum;
y diu la Ombra:—Jo per mare
tinch la llum.—

L' un y la altra esmentan massa
de son bres lo noble brill;
qui enfosqueix sa propia rassa
no es bon fill!

LA CONCIENCIA DEL CRIMINAL

—Prudent y solitari,
en lloch desert, y á la ombra de la nit,
dins las fondas entranyas de la terra,
so amagat lo meu crim.

Cap còmplice que 'm venga,
cap testimoni que 'm delati vil...

l' ull vigilant de la Justicia humana
burlo; ningú m' ha vist.

¿Podría Deu guaytarme
desde la volta d' aquest cel blavís?
¡Neci temor! Damunt de nostras testas
no hi há res de diví.—

Assò 'l delinqüent deya
per dar forsa y conhort al esperit.
¡Vana ilusió! Maymés, desd' aquella hora,
pogué restar tranquil.

De nit, en la foscuria,
si un instant dorm, desperta espavordit;
la veu de la conciencia á cau d' orella
li crida:—Jo t' he vist!—

La conciencia del home es llum interna,
veu infalible de suprem instint;
Deu la posá com testimoni y jutge,
arran, arran del crim.

LO CANTI Y LO CORTESÁ

En la ribera del riu
        un jorn s' estava
ajupit un Cantiret
        omplintse d' aygua;
un Cortesá qu' així 'l veu,
        ab mofa exclama:
—Si qu' estás assedegat
        que tant t' abaixas.—
Mestrestant que 'l cavaller
        això parlava,

en carrosa resplandent
d' or y escarlata
que tiravan braus frisons,
vingué 'l monarca.
Llausenger lo Cortesá
llavors s' hi atansa,
y mogut per l' interès
que l' avassalla,
s' agenolla y humilment
besa sas plantas.
Quan lo rey y son corteig
ja s' allunyavan,
profería 'l Cantiret
estas paraulas:
—Ajupintme jo á n' al riu
no 'm desdorava,
puix de l' aygua qu' ab fatich
tinch replegada
ni una gota 'n vull per mí;
tota es pe'ls altres.
Mentres tu, mal cavaller,
qu' axí 'm befavas,
tu tan sols t' has humiliat
á n' al monarca

per poder arrambá' ab l' or
que té en sas arcas.—

Prou tenía 'l Cantiret
rahó sobrada.
Adular per interès
es acció baixa;
humiliarse per fer bé
n' es obra santa.

LA NINA Y LO ROSER

—En tant qu' un jorn cullías sas rosas embaumadas,
eixa punxosa planta tas mans ferí ab rigor;
¿y encara humil la regas?—Es que rentí llavoras
la sanch de mas feridas en lo riuhet del bosch.
—¡Li dus lley, pobra nina!—Oblido sas espinas,
y solzament esmento la flayre de sas flors.—

Desde que ohí aquell ángel en riu d' oblit ne rento
las sanguinosas llagas qu' obrí en mon cor lo món;
dels rosers de la vida qu' ensemps bé y mal me feren,
recordo 'ls beneficis, no 'ls darts que 'm causan dol.

LO NOY Y L' HOME

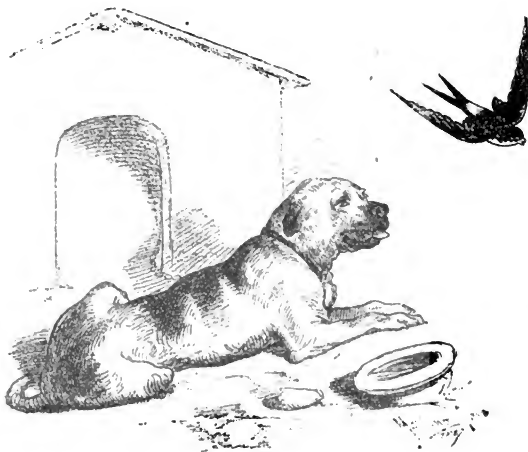
Un bordegás furtívolment anava
vorera d' un viver,
y estant á solas va pensar:—No 'm veuhen;
prenèm alguns peixets.—
A forsa d'enfonzar son bras dins l'aygua,
pescava als pochs moments

un animal que li semblá una anguila,
y era maligna serp.
A tal aspecte lo seu cor s' esglaya,
y la rebat furient,
y vol fugir; mes al girarse 's topa
ab l' amo del viver.
Aquest li diu:— Lo doble esglay que 't gela
puneix t' atreviment.
Cálmat, incáut; mes, en ta vida oblides
eixa llissó d' un vell:
com al reptil temut, tén horror sempre
als mal-adquirits bens;
pènsa que 'l peix furtat, en má del lladre
se tornará serpent.—

LA FLETXA

—Miráu mon ardit vol,—deya la Fletxa;—
miráu com fins al cel m' also lleugera.—
Y respongué un aucell: —No t' envanescas;
tu pujas tan amunt perque t' elevan.—

Á molts qu' han ocupat regions supremas,
se 'ls pot ben aplicar lo de la Fletxa.

L'ORONEL Y 'L MASTI

—Oronel, bon Oronel,
—li deya 'l lleal Mastí:—
¿per què abandonas eix sostre
que 't doná confort y abrich;
y aquests murs hospitalaris
que, protectors de ton niu,
del urpa del esparver
lliuraren tos tendres fills?—

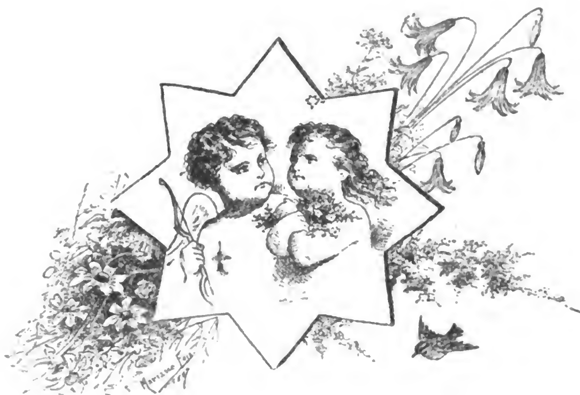
Y l' aucellet va respondre:
—Es que ja ha passat l' estiu,
y ab los jorns de la tardor
vindrá 'l mal temps tot seguit.
Quan l' hivern ab sos oratges
fasse eixas teulas brunzir;
quan las boyras entenebren
aquest clar cel de zafirs,
y lo gel creme las plantas,
vull trobarme lluy d' aquí.
Tantost com la primavera
floresca los prats vehins,
tornaré...—No cal que tornes;
—irat lo gós li va dir:—
jo igualment á l' aspre octubre
que en lo rialler abril,
tant si brama la tempesta,
com si lluhen jorns tranquils,
sempre só lo fidel guarda
d' aquestos llochs benehits;
¡ja may ingrat deixo l' amo,
que bondadós m' acullí!—

Consemblant al Oronel
se comporta 'l fals amich;
quan nos sonriu la fortuna
de nostra llar fa son niu;
quan la desgracia 'ns acora
alsa 'l vol, y naix l' oblit.

LO CISNE Y LO CORB

Per tranquil llach, lo Cisne ayrós rumbeja
son rich plomatge blanch,
quan negre Corb, mogut de baixa enveja,
la terra grata y lo cubreix de fanch.
L' au d' Apolo, malgrat semblant ultratge,
no pert lo candor seu;
enfonza en l' aygua son tacat ropatge,
y torna á eixir puríssim com la neu.

Es Cisne en llach seré l' ánima pura;
la injuria, 'l Corb ruhí;
per desllustrar d' aquella la blancura,
es impotent lo glop del seu verí.

L' AMOR Y LA RAHO

Units com germanets en sa infantesa
l' Amor y la Rahó,
diu que trescavan pe'ls jardins de Xipre
y pe'ls ombrívols boschs;
y allí, en la plenitut de sa ignoscencia,
tot alegría 'l cor,
gayre bé cada jorn, per delitarse
creavan un joch nou.
Cupido, per aqueixas sutilesas,
prou n' era d' enginyós.

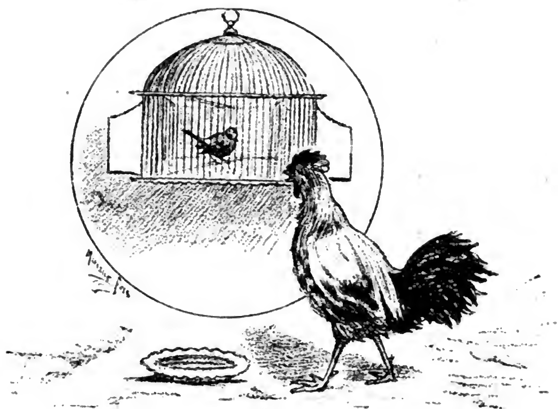
Ell inventá *'l Puput.* Una vesprada,
en tant que 'l rossinyol
omplía d' armonías las arbredas
ab son refilar dols,
á sa amiga digué:—Farèm palletas:
la llarga du la sort.—
Y ¡mirèu quina pífia! la més curta
li va tocá' á l' Amor.
Conqueridor de cors, y avesat sempre
á dominarho tot,
no s' ajupía á perdre, rondinava,
se feya 'l revoltós.
Mes al fi la Rahó pogué convèncer
al tossut infantó;
y tapantli los ulls, que no rebían
ni mica de claror,
de puntetas després ab gran sigil-lo,
fugí lluny d' aquells llochs.
Lo burlat nin la cerca á las palpentas,
atent á tot remor;
corra planas y valls, vergers y selvas,
cridantla ab desconsol.
—Vína,—li diu;—arrèncam eixa vena
que m' ompla de foscor;

llíura ma vista de tan negre núvol;
dòlte de sa presó...—
Inútils clams. L' Amor desd' aquell día
corre ceguet pe'l món,
y no ha pogut may més, en sa carrera,
juntarse ab la Rahó.

LA ALOSA Y LO ROSSINYOL

—Rossinyol,—deya la Alosa
ab queixa greu;—
quan veus que mentres refilo
m' enlayro al cel,
¿còm es que, injust, no aplaudeixes
lo mèrit meu?
—Es que de tant que t' enfilas
jo no t' entench.—

De poetas com la Alosa
bé 'n coneixeu,
de tant que l' estil remuntan
ningú 'ls enten.

LO GALL Y 'L MERLOT

Presoner en gabia d' or,
ab veu dolsa 'l Merlot canta,
cada cant que dona al vent
es un sospir d' anyoransa.
Al escoltar son trist plany
es aixís que 'l Gall li parla:
— A ta baixesa servil
¡qué bé los grillons li escauhen!
Mentres pe'ls espays las aus
gayas estenen las alas,

mentres en riuhets d' argent
son lleuger plomatge banyan,
y en lo fons d' agradós niu
se besan enamoradas;
arraulit y concirós,
dins lo cercle d' eixa gabia,
t' estás de pena migrant
pêrque la esperansa 't manca.
¿Y encar gosas refilar
cantarellas de llohansa,
himnes de tendre dolsor
per dar gust al qui 't maltracta?
Jo, més digne, y més altiu,
no saludo sinó l' auba,
que may incensí á ningú,
ni may prestí vassallatge.
Lliure divago per l' hort
ò 'ls vinyats de la encontrada;
só sultá en lo meu corral,
y tinch un serrall qu' espanta:
tot femellas cap de brot
qu' aletejant m' afalagan.
¿Vida sense llibertat?
¡ha d' esser ben malhaurada!

¿Y la vida sense amor?
¡quína vida més amarga!
Llènsa, llènsa, malastruch,
la vil cadena que arrastras,
ó prega á Deu que 'l milá
fassa presa en tas entranyas.—
L' aucellet, que begué á doll
tot lo fel d' eixas paraulas,
pará de sobte 'l seu cant
y enfonzá 'l cap sota l' ala:
volía escondir sos ulls
perque 'ls mullava una llágrima.
Però mirèu lo que son
las altivesas humanas:
cap al tart s' ohí á la cort
crits de dol y esbatechs d' alas;
y á l' endemá dematí,
qu' era festa assenyalada,
ben rostit diu qu' era 'l Gall,
y 'l Merlot cantava encara.

Los qui felissos viviu
no insultèu may la desgracia,
que de la ditxa 'l pur cel
també pot ennuvolarse.

LO XALAN, LO POLLI Y LO BOU

—Ja us lo podeu mirar,—deya un gitano
que, com tots, feya ofici de Xalan:—
¡quín bell polli! No n' hi há, en tota la fira,
altre de més galan.
Toquèuli 'l pel; ¿vritat qu' es una seda?
Bons cascos, ben plantat, ni un gra en la pell;
per lo treball no hi há lleó que 'l guanyi,
y es manso com l' anyell.—
Tot orgullós y satisfet lo Burro,
al sentir que 'l retratan tan á gust,
adressant las orellas, diu molt sèrio:
—Avuy mon amo es just.
—¡Ah, tonto!—digué 'l Bou, qu' allí 's trobava:—
humil y lleig, malfiat del Xalan;
ell t' ha dut al firal perque 't vol vendre;
per xò t' alaba tant.—

LA PRINCESA MORA

Na Casilda, la filla del rey moro,
¡quin cor piadós! ¡quína ánima més gran!

Tot son afany es dar almoyna al pobre,
conhort al trist, y bálsam al malalt.
En fosca nit, ben apleret y sola,
eixía, ab greu recel, de son palau,
per devallar als fondos calabossos,
hont gemían captius los cristians.
Anava á consolarlos, com solía,
y 'ls duya pa pera minvar sa fam;
mes sopte la deté una má de ferro,
y ab rencorosa veu que dava esglay,
lo monarca exclamá:—Filla imprudenta,
¿per què servau la falda? ¿què hi portau?—
—Rosas, senyor,—li respongué la infanta,
inspirada pe'l cel; y al propi instant,
al abocar la falda misteriosa,
¡quína florida! N' hi vessá un aixám.

Sempre 'ls benefactors com na Casilda
obtindrán metamòrfosis semblant:
los fets heròichs que l' ánima practica
abrusada en ardenta caritat,
ne son tasca agradosa á totas horas
que 'ns fan sentir aromas celestials;

los actes de virtut, las obras santas
se 'ns tornan rosas de perfums fragants.

LA SERP Y L' ALOSA

Volent ferir á la divina Alosa
l' inich Serpent,
ab fera sanya de son pit li engega
verí crudel;
mes, lo gay moixonet, ferm ab sas alas,
sos tirs no tem,
y en tant s' arrastra 'l vil reptil, enlayra
sa dolsa cantarella al firmament.

Ver espill de l' Alosa, la ignoscencia
viu entre espays serens,
y, tranquila, batent sas alas blancas,
alsa sos prechs á Deu.
¿Què li fa que 'l fibló de la calumnia
esmoli lo Serpent?...
Las injurias son trets á ran de terra
que may muntan al cel.

LO' NAVEGANT Y 'L PILOT

La platja despareix; tot l' horisó es foscúria;
vers á hemisferis nous la feble nau fluctúa.

—Digau, lo bon Pilot, així alcanseu fortuna,
quan mar endins vogant tingau la terra llunya,
¿còm trobarèu camí entre turons d' escuma?
—Oviraré allá dalt y no 'm mancará ajuda;
las estrellas del cel me mostrarán la ruta.—

Si un jorn, fosch l'esperit, sentiu la fè perduda,
lo cor alsèu á Deu, los ulls á las alturas.
L'escalf del seu amor fondrá lo gel del dubte,
será estel que en lo golf hont navegau sens brújula,
vos marcará del be la vía més segura.

LA VINYA

Aquella vinya qu' al mirars' podada
ahí' 's desfeya en plors,
per la coyssor del ferro renovada,
avuy trau fruyts millors.

Infants que pe'l rigor que vos aplican
també en plors vos desfeu,
si eixos cástichs avuy vos mortifican,
demá bons fruyts traurèu.

LLIBRES CATALANS

DE VENDA EN LA ILUSTRACIÓ CATALANA

y en las principals llibrerías

PIFERRER.—Necrología, per Joan Sardá. . . . 4 rals

TRES ENGLANTINES.—Poesíes premiades en los Jochs Florals, de Ramon Picó y Campamar, ab un estudi per J. Sardá, retrato del autor per Ross y láminas de Baixeras, Pahissa y Pellicer. 8 »

PENSAMENT DE NIT.—Melodía per piano y cant, lletra de Matheu, y música de J. García Robles. 2 »

FUNERALS DELS REYS D' ARAGÓ Á POBLET.—Transcrit per Manuel Bofarull y Sartorio. . . 4 »

MEMORIAS D' UN NIHILISTA, per Isaac Paulowsky. Traducció catalana per Narcís Oller.. . 6 »

LA COPA.—Brindis y cansons, de Francesch Matheu. *Tercera edició*. . . . . 6 »

EXCURSIONS Y VIATJES, per Mossen Jacinto Verdaguer, ab 45 ilustracions de Pahissa, Pinós y Sivillá. . . . . 12 »

LOS COMEDIANTS DEL SEGON PIS.—Novela de Joaquim Riera y Bertrán. . . . . 2 »

BENET ROURE.—Novela de Lluís B. Nadal.. . 6 »

LA BONA GENT.—Novela de Bonaventura Bassegoda. . . . . 6 »

LA GENT DE L' ANY VUYT.—Drama e
tes y en vers, per Mossen Jaume C

MALA HERBA.—Drama en quatre actes
sa, per Francesch Ubach y Vinyeta.

GENT DE MAR.—Drama en tres actes
sa, per Joaquim Riera y Bertrán. .

PRIMER LLIBRET DE FAULAS de Feli
Sala, ilustradas per M. Foix. . .

Es Dos r

Obras de Felip Jacinto Sala

Fábulas religiosas y morales. . . . . Ptas. 5
Nuevas Fábulas. . . . . . . » 5
Primer Llibret de Faulas. . . . » 50

EN PREPARACIÓ

Segón Llibret de Faulas.

